

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/61/2021
Identifikačné číslo spisu: 1516202354
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2022
Meno a priezvisko: Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1516202354.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej PhD. a členiek senátu Mgr. Renáty Gavalcovej a JUDr. Viery Petrikovej, v spore žalobcu Poľnohospodárska Pôda s. r. o., so sídlom v Bratislave, Sibírska 55, IČO: 44 138 369, zastúpeného advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., so sídlom vo Zvolene, Stráž 3/223, proti žalovanému K. N., bývajúcemu v B., zastúpenému advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Hviezdoslavovo nám. 25, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 14C/134/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 27. mája 2020 sp. zn. 6Co/171/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 7. júna 2019, č. k. 14C/134/2016-194 žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaný má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 137 písm. c/ a § 228 ods. 2 CSP, § 132 ods. 1 a 2, § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 6 ods. 6 zák. č. 282/2015 Z. z., § 3 ods. 5 zák. č. 175/1999 Z. z. Žalobca sa po pripustení zmeny žaloby domáhal určenia, že bol výlučným vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území I., obec I., okres B., zapísanej Okresným úradom B., katastrálny odbor na LV č. XXXX, parcela registra „C“ evidovaná na mape určeného operátu, ako parc. č. 2979 - orná pôda o výmere 968 m² ku dňu vyvlastnenia na základe rozhodnutia o vyvlastnení z 18. augusta 2016 Okresného úradu Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky č. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 v spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odbor štátnej stavebnej správy z 10. októbra 2016 č. 24929/2016/B624-SV/64203/To. Mal za to, že kúpna zmluva z 18. júna 2015 uzavretá so žalovaným je platná a vyvlastnené bolo jeho vlastnícke právo k pozemku, a preto má byť náhrada za vyvlastnenie vyplatená jemu. Výslovil, že pre jej vyplatenie musí preukázať, že bol vlastníkom pozemku ku dňu vyvlastnenia, ktorú skutočnosť môže preukázať iba určujúcim rozsudkom súdu, čím preukazuje svoj

naliehavý právny záujem na určení požadovanom zmenenou žalobou. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, že žalobca ako kupujúci a žalovaný ako predávajúci uzavreli 18. júna 2015 kúpnu zmluvu č. XXXX/X/BXX, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti. Na základe protestu prokurátora Okresný úrad Nitra rozhodnutím č. UP 25/2015-9 z 02. novembra 2015 rozhodnutie o povolení vkladu zrušil. Žalovaný, ktorému bolo obnovené vlastnícke právo ako predávajúci a spoločnosť MH Invest s. r. o. ako kupujúci uzatvorili 03. marca 2016 kúpnu zmluvu č. XXXX/XXXX/XXXX/I./XXX/XXXX, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti a 21. júna 2016 uzavrela spoločnosť MH Invest s. r. o. ako predávajúca a spoločnosť MH Invest II s. r. o. ako kupujúca kúpnu zmluvu č. XXXXXXXX, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k tejto parcele už označenej ako ostatná plocha na LV č. XXXX. Vláda Slovenskej republiky Uznesením č. 401/2015 z 08. júla 2015 schválila návrh na vydanie Osvedčenia o významnej investícii a stavba sa týkala aj predmetnej nehnuteľnosti. Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutím č. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 z 18. augusta 2016 rozhodol o vyvlastnení vlastníckeho práva spoločnosti MH Invest II s. r. o. k tomuto pozemku v prospech spoločnosti MH Invest s. r. o. Súd prvej inštancie v rozhodnutí uviedol, že žalobca po pripustení zmeny žaloby žiadal určiť, že bol vlastníkom nehnuteľnosti ku dňu vyvlastnenia nehnuteľnosti, teda požadoval určenie práva podľa § 137 písm. c/ CSP, preto sa prioritne zaoberal tým, či žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanom určení a dospel k záveru, že žalobca nemá na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Argumentoval, že v konaní nebolo sporné, že žalobca žiada určiť vlastnícke právo spätne (k okamihu vyvlastnenia), ďalej nebolo sporné, že účelom požadovaného určenia nie je zmena osoby zapísanej ako vlastník v katastri nehnuteľností, ale vyplatenie náhrady za vyvlastnený pozemok. Uviedol, že žalobca nemôže mať naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože vzhľadom na vznik predkupného práva štátu po uzatvorení zmluvy, pred vznikom vlastníckeho práva vkladom do katastra nehnuteľností, žalobca nemohol byť zapísaný ako vlastník predmetnej nehnuteľnosti. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžrk/3/2018 z 08. mája 2018, v ktorom súd vyslovil, že zmluvná voľnosť vlastníkov pozemkov, ku ktorým sa viaže zákonné predkupné právo štátu je obmedzená priamo zo zákona, a teda vlastníci dotknutých pozemkov sú povinní v prípade ich zamýšľaného predaja tieto prednostne ponúknuť na kúpu štátu. Vo vzťahu k poznámke podľa § 228 ods. 2 CSP uviedol, že poznámka má význam len vtedy, ak dôjde na základe rozhodnutia k zápisu nového vlastníka do katastra nehnuteľností. V danej veci, aj v prípade pozitívneho výroku, žalobca nikdy nemôže byť ako vlastník zapísaný do katastra nehnuteľností, preto nie je toto ustanovenie na danú vec aplikovateľné, a teda žalovanému nesvedčí pasívna vecná legitimácia, pretože ako vlastník nehnuteľnosti je aktuálne vedená iná osoba. Zvýraznil, že ak uzavrel, že žalobca nemá na požadovanom určení naliehavý právny záujem, v zmysle ustálenej judikatúry nie je potrebné sa vecou samou zaoberať. Dodal však, že žalobe by nebolo možné vyhovieť ani z vecnej stránky, pretože určeniu vlastníckeho práva bráni dodatočná nemožnosť plnenia. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžrk/5/2017, ktorý kasačnú sťažnosť zamietol s odôvodnením, že vzhľadom na právnu podstatu predkupného práva a účel sledovaný zákonom č. 175/1999 Z. z., ktorým je zjednodušenie usporiadania vlastníckych vzťahov potrebných na prípravu stavieb, ktoré sú významnou investíciou z hľadiska celého hospodárstva Slovenskej republiky, je zmluvná voľnosť vlastníka pozemku, ku ktorému sa viaže predkupné právo štátu, obmedzená priamo zo zákona. Nestotožnil sa ani s tvrdením žalobcu, že v danom prípade zostávajú oprávnenému z predkupného práva nároky podľa § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože predmetné predkupné právo štátu je osobitným druhom a nevzťahuje sa naň úprava Občianskeho zákonníka. V danej veci preto na predkupné právo nie je možné použiť analógiu podľa § 853 a § 603 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného sa plnenie dohodnuté v kúpnej zmluve z 18. júna 2015 stalo po vzniku záväzku nemožným, povinnosť žalovaného plniť tak zanikla podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a tým zanikol aj tento záväzok. Žalobca preto nemohol nikdy nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnému pozemku a rovnako nemohol byť jeho vlastníkom ani ku dňu vyvlastnenia tohto pozemku. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a v konaní úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. mája 2020 sp. zn. 6Co/171/2019 napadnutý rozsudok potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd konštatoval, že

prvoinštančný súd správne žalobu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu zamietol. Pre úplnosť odvolací súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 91/2006, v ktorom skonštatoval, že nedostatok naliehavého právneho záujmu „predstavuje samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý určovací návrh nemôže obstať, a ktorý sám osebe a bez ďalšieho vedie k zamietnutiu návrhu“ (podobné závery vyjadril najvyšší súd tiež v rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo 240/2006, 1 Cdo 13/2010, 3 Cdo 56/2011, 1 Cdo 324/2014, 3 Cdo 887/2015, 5 Cdo 345/2015, 8 Cdo 26/2016). Aj ústavný súd zaujal názor, podľa ktorého, ak všeobecný súd dospeje k záveru, že naliehavý právny záujem nie je daný, vecnou stránkou podanej určovacej žaloby sa ďalej nezaobera (II. ÚS 137/08). Odvolací súd považoval závery súdu prvej inštancie za nepochybné a právne správne. Dodal, že naliehavý právny záujem na žalobcom požadovanom určení nie je v predmetnom prípade daný, pretože žalobcom požadované určenie by nemalo vplyv na zmenu aktuálne zapísaného vlastníka predmetnej nehnuteľnosti, pretože žalobca sa tohto určenia nedomáhal a žiadal určiť vlastnícke právo iba ku dňu vyvlastnenia. Aktuálny evidovaný vlastník predmetnej nehnuteľnosti nadobudol vlastníctvo vyvlastnením v zmysle zák. č. 282/2015 Z. z. a nie je právnym nástupcom žalovaného. Žalovaný nie je ani pasívne vecne legitimovaný v tejto veci, pretože v čase vyvlastnenia nebol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti. Nadobudnutie vlastníctva vyvlastnením je osobitný druh nadobudnutia vlastníctva, ktoré nie je odvodené od práv právneho predchodcu, jedná sa o originárne nadobudnutie vlastníckeho práva. Aktuálny evidovaný vlastník nehnuteľnosti nebol právnym nástupcom žalovaného. S ohľadom na uvedené skutočnosti uzavrel, že samotný petit žaloby sa neviaže na odstránenie konkrétnej spornosti žalobcom uplatňovaného práva a s ohľadom na konštatovanú neexistenciu naliehavého právneho záujmu na žalobcom požadovanom určení sa správne súd prvej inštancie nezaoberal meritom veci. Odvolací súd zároveň mal z obsahu žaloby, všetkých jej vyjadrení preukázané, že žalobca žalobu podal z dôvodu vyplatenia náhrady za vyvlastnený pozemok, k čomu poznamenal, že žalobca sa môže domáhať nároku na vyplatenie náhrady za vyvlastnený pozemok v konaní o úschovách. Odvolací súd tak potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 a § 262 CSP tak, že žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. (posudzujúc podanie v zmysle § 124 ods. 1 CSP, nesprávne žalobcom označený ako § 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Žalobca k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP uviedol, že záver súdu o nedostatku naliehavého právneho záujmu je arbitrárnym. Rieši sa totiž stále aktuálna otázka, komu má byť náhrada vyplatená. Podľa dovolateľa spočíva nesprávny procesný postup odvolacieho súdu jednak v nedostatku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyrovňavajúceho sa so všetkými podstatnými a relevantnými argumentmi. Tiež spočíva v tom, že v dôsledku nesprávneho právneho záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu bolo porušené žalobcovo právo na spravodlivý proces. Nesprávny procesný postup spočíva i v nevytvorení procesného priestoru na vyjadrenie k ustanoveniam CMP, keďže druhoінштанčný súd posudzoval vec podľa iných ustanovení, než prvoinštančný súd. Dovolateľ poukázal na rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4 Cdo 34/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 8 Cdo 152/2018, 4 Cdo 120/2019. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. októbra 2013 sp. zn. 7 Cdo 90/2013 a uviedol, že postup odvolacieho súdu, keď sa v rozhodnutí vôbec nezaobera skutkovými okolnosťami prípadu a argumentmi žalobcu takým spôsobom, že ich nevyvráti ani nevysvetlí, prečo podľa jeho názoru nie sú prijateľné, je len rozhodnutím formálnym. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (správne podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP) dovolateľ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 184/2005, 1 Sžr 15/2012, a uviedol, že odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, keď stotožnil vecnoprávne a obligačnoprávne účinky kúpnej zmluvy. To, že nedošlo k povoleniu vkladu znamená, že nenastali vecnoprávne účinky (vlastnícke právo nebolo zapísané do katastra). Uvedené skutočnosti však nebránia súdu skúmať, či nastali obligačnoprávne účinky zmluvy, t. j. či bola zmluva platná. Žalobca má za to, že neexistoval žiaden hmotnoprávny dôvod neplatnosti zmluvy. Dovolateľ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 239/2012, 1 Obdo 11/2011, 4 Cdo 56/2009 a uviedol, že odvolací súd sa pri posudzovaní právnej otázky následkov spojených s predkupným právom odchyľil od ustálenej praxe, ktorá jednoznačne hovorí o tom, že následkom vecného predkupného práva

nie je neplatnosť právneho úkonu, ani dodatočná nemožnosť plnenia, osoba oprávnená z predkupného práva sa môže domáhať od nadobúdateľa, aby mu vec ponúkol na predaj, alebo jej zostane predkupné právo zachované (§ 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu a súčasne v zmysle § 444 ods. 2 CSP navrhol odloženie právoplatnosti dovolaním napadnutého rozsudku.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalobca v podanom dovolaní nijako nepreukázal existenciu ním prezumovaných dovolacích dôvodov podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia adekvátne vysporiadal s otázkou naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení v bode 22. a s ohľadom na preukázaný skutkový stav vyvodil záver o jeho nedostatku totožne ako súd prvej inštancie. Tvrdenia, ktoré sú obsiahnuté v dovolaní žalobcu o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia sú vykonštruované a účelové a poukázal pritom na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 10/2008 z 19. novembra 2008 a sp. zn. 1 Cdo 13/2010. Ďalej žalovaný uviedol, že nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 472/2014 sa netýka tohto sporu, pretože v tomto konaní došlo k pripusteniu zmeny žaloby. K namietanému odkloneniu sa od rozhodovacej praxe, žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorý sa v obdobných veciach opakovane vyjadruje tak, že v dôsledku vzniku predkupného práva štátu je zmluvná voľnosť vlastníka pozemku obmedzená priamo zo zákona, a teda vlastníci dotknutých pozemkov sú povinní ich prednostne ponúknuť na kúpu štátu. Podľa názoru najvyššieho súdu v prípade, že zákonné predkupné právo k predmetu zmluvy vzniklo až po jej uzavretí, nenastala absolútna neplatnosť tejto zmluvy, pretože podmienky platnosti sa skúmajú vždy ku dňu uzavretia zmluvy, a v takom prípade v čase uzavretia zmluvy neexistovala právna úprava brániaca realizácii predmetu zmluvy. Táto situácia nastala dodatočne, po uzavretí zmluvy, ale v čase pred rozhodnutím o vklade. Správny orgán musí rešpektovať platný a účinný právny stav vyplývajúci i z právnych predpisov, ktoré nadobúdajú účinnosť k času jeho rozhodovania, a ktoré nepravou retroaktivitou zasahujú do právneho vzťahu. Z judikátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 54/2018 publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 6/2018 vyplýva, že „neprihliadnutie okresného úradu v konaní o povolenie vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na existenciu predkupného práva štátu podľa § 3 ods. 5 zák. č. 175/1999 Z. z., obmedzujúceho zmluvnú voľnosť povinného, ako na skutočnosť, ktorá má vplyv na povolenie vkladu, je podľa kasačného súdu v rozpore s účelom a cieľmi zákona č. 175/1999 Z. z. o porušení § 31 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z. z. Uvedené platí aj vtedy, ak predkupné právo vzniklo až po uzavretí kúpnej zmluvy, ktorá je predmetom konania o povolení vkladu, keď okresný úrad je povinný skúmať, či po uzavretí zmluvy do rozhodnutia o povolení vkladu nenastali skutkové a právne zmeny, ktoré by bránili vkladu vlastníckeho práva do katastra. Navrhol podané dovolanie v súlade s ustanovením § 448 a § 451 ods. 1 CSP ako nedôvodné zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov dovolacieho konania.

5. Podľa § 444 ods. 2 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté.

6. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie nie je dôvodné.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421

CSP.

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu jednak z dôvodu nedostatku riadneho odôvodnenia rozhodnutia, ako aj v dôsledku nesprávneho právneho záveru o nedostatku jeho naliehavého právneho záujmu na podanej žalobe, a rovnako vzniesol námietku týkajúcu sa porušenia § 382 CSP odvolacím súdom, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či sp. zn. 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26., 5 Cdo 57/2019, bod 9., 10.), alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

15. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto

rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

16. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESĽP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

17. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

18. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

19. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali, a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, nakoľko súd riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe došiel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia citoval ustanovenia, ktoré aplikoval, a z ktorých vyvodil právny záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení na strane žalobcu, čo ho v konečnom dôsledku viedlo k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby. Okolnosti, ktoré ho viedli k predmetnému právnemu záveru zdôvodnil konkrétne v bodoch 22. a 23. svojho odôvodnenia, v ktorých sa (podľa

názoru dovolacieho súdu) dostatočne a preskúmateľne vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou žalobcu uvedenou v odvolaní. Keďže primárnym dôvodom na zamietnutie žaloby bol nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení, odvolací súd ďalej vo svojom odôvodnení (bod 24. a 25.) nad rámec poskytol svoj právny názor aj zo strany žalobcu namietaného nedostatočného sa vysporiadania súdu prvej inštancie v otázke predkupného práva a s ním spojenou dodatočnou nemožnosťou plnenia. Tým, že odvolací súd záverom v napadnutom rozsudku akcentoval, že primárnym dôvodom zamietnutia žaloby v prejednávanej veci bol nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení na strane žalobcu (ako to zistil aj súd prvej inštancie), žalobcom vytýkaná vada zmätočnosti ohľadne formulovaného odôvodnenia rozsudku o nedostatku naliehavého právneho záujmu aj meritórnymi závermi o dodatočnej nemožnosti plnenia, neodôvodňuje, čo do intenzity zásahu do procesných práv žalobcu záver, že bolo porušené žalobcovo právo na spravodlivý proces. Porušenie práva na spravodlivý proces a tým aj základného práva na súdnu ochranu by predstavoval opačný postup súdov nižších inšancií, ktoré by rozhodli o vecnej opodstatnenosti určovacej žaloby bez toho, aby dospeli k záveru o existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu (sp. zn. II. ÚS 590/2017), čo však nie je prejednávaný prípad.

19.1. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

19.2. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011). Dovolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré žalobca uvádzal v dovolaní o zmätočnosti a arbitrárnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, trpiaceho nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, pretože uvedené nezistil.

20. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP ďalej namietal, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia odvolacieho súdu o nedostatku naliehavého právneho záujmu, bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces.

21. Dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Ani od 1. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď aj R 24/2017). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

22. Napokon dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP žalobca spája s námietkou týkajúcou sa

porušenia § 382 CSP odvolacím súdom.

23. Podľa § 382 CSP ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

24. Účelom tohto ustanovenia je predchádzať vydávaniu prekvapivých rozhodnutí. Pri aplikácii tohto ustanovenia odvolací súd vychádza z princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ktorý je považovaný za komponent princíпов právneho štátu, osobitne princípu právnej istoty. Výzva odvolacieho súdu je plnením osobitného druhu, tzv. manuďukčnej povinnosti odvolacieho súdu, jej podstatou je zabrániť odňatiu možnosti konať pred odvolacím súdom, t. j. zabezpečiť riadny prístup k spravodlivému procesu aj po podaní odvolania, čo je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky.

25. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 1/2018).

26. Žalobca konkrétne odvolaciemu súdu vytyka, že nebol zo strany odvolacieho súdu upozornený (§ 382 CSP) na to, že ním uplatnený nárok bude odlišne právne posudzovať, čo sa týka nedostatku naliehavého právneho záujmu ako aj k ustanoveniam CMP. Odvolací súd posudzoval podľa jeho názoru vec podľa iných ustanovení, ako súd prvej inštancie bez toho, aby vytvoril procesný priestor na vyjadrenie pre žalobcu.

26.1. Podľa názoru dovolacieho súdu, rozsudku odvolacieho súdu nemožno pripisovať vadu „prekvapivosti súdneho rozhodnutia“. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a rovnako sa v bode 23. rozhodnutia stotožnil aj s jeho odôvodnením o správnosti zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu. Na posudzovaný prípad neaplikoval žiadne ustanovenie všeobecného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a bolo pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Potvrdzujúci výrok napadnutého rozsudku je založený na aplikácii tých istých ustanovení, podľa ktorých vec posúdil aj súd prvej inštancie. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa odvolací súd nad rámec dôvodov uvedených v odôvodnení rozsudku prvoinštančného súdu len vysporiadaval s námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí len uviedol, že žalobca podal žalobu z dôvodu vyplatenia náhrady za vyvlastnený pozemok, ktorého nároku sa môže domáhať v konaní o úschovách, avšak z rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že „primárnym dôvodom zamietnutia žaloby žalobcu v tejto prejednávanej veci, čo nakoniec správne zistil aj prvoinštančný súd, bol nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení na strane žalobcu.“ Zákonné ustanovenia konania o úschovách (CMP) odvolací súd žiadnym spôsobom neposudzoval, a ani z nich nevychádzal (ako to žalobca v dovolaní uvádza), preto nemohol prijať ani iné právne závery ako súd prvej inštancie, ktoré by pre jeho rozsudok boli rozhodujúce. Na tomto mieste je potrebné poukázať na právne závery uvedené v judikáte R 56/2012, v ktorom najvyšší súd vecne nadväzujúc na judikát R 33/2011, vysvetlil, kedy nedochádza k znemožneniu realizácie procesných oprávnení. V judikáte R 56/2012 najvyšší súd uviedol, že pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvoinštančného rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu prvoinštančného konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím prekvapivým. Takýto postup súdu nie je odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

26.2. Z uvedeného tak vyplýva, že nebolo potrebné, aby odvolací súd pristupoval k splneniu tzv. manuďukčnej (poučovacej) povinnosti vyplývajúcej z § 382 CSP a odvolacie rozhodnutie nemožno považovať za prekvapivé.

27. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu ako nedôvodné v zmysle § 448 CSP zamietol.

28. Pokiaľ dovolateľ zastával názor o prípustnosti ním podaného dovolania aj podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, najvyšší súd uvádza, že z pohľadu posudzovania prípustnosti dovolania je jednotiacim prvkom pre všetky dovolania podávané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci to, že musí ísť o otázku právnú (questio iuris) a zároveň otázku pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúcu. Z už uvedeného vyplýva, že spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu nie sú a prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci nezakladajú ako otázky skutkové (questio facti), tak ani také právne otázky, od ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo (otázky len akademického rázu).

29. Nesprávne právne posúdenie veci v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP vidí žalobca pri riešení otázky „vecnoprávne a záväzkovoprávne účinky kúpnej zmluvy“, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (viď sp. zn. 3 Cdo 239/2012, 1 Obdo 11/2011, 4 Cdo 56/2009), ktorá jednoznačne hovorí o tom, že následkom vecného predkupného práva nie je neplatnosť právneho úkonu ani dodatočná nemožnosť plnenia a osoba oprávnená z predkupného práva sa môže domáhať od nadobúdateľa, aby mu vec ponúkol na predaj, alebo jej zostane predkupné právo zachované (§ 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd sa podľa jeho názoru odklonil od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), keď vo svojom rozhodnutí v podstate stotožnil vecnoprávne a obligačné účinky kúpnej zmluvy. To, že nedošlo k povoleniu vkladu (kvôli predkupnému právu štátu) znamená, že nenastali vecnoprávne účinky (vlastnícke právo nebolo zapísané do katastra). Uvedené skutočnosti však nebránia súdu skúmať, či nastali obligačné účinky zmluvy, t. j. či bola zmluva platná. Podľa žalobcu neexistoval žiaden hmotnoprávny dôvod neplatnosti zmluvy.

30. Právnou otázkou, ktorá je podľa žalobcu pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúcou, je v danom prípade otázka „vecnoprávných a záväzkovoprávných účinkov kúpnej zmluvy“.

31. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnú normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

32. Vzhľadom na formuláciu vymedzenej právnej otázky žalobcom dospel dovolací súd k záveru, že táto nekorešponduje s právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. V posudzovanom prípade odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny z dôvodu, z ktorého ho aj potvrdil. Oba súde nižšej inštancie svoje rozhodnutia založili na vyriešení právnej otázky o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení na strane žalobcu, ktorej vyriešenie (posúdenie) možno považovať za jediný a postačujúci dôvod, na základe ktorého dospeli oba súde nižšej inštancie k záveru o zamietnutí žaloby.

32.1. V dovolaní žalobcom namietané právne posúdenie týkajúce sa vyriešenia ním vymedzenej právnej otázky, by mohlo mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP iba vtedy, ak by výsledok riešenia tejto otázky (posúdenia a vyhodnotenia) predstavoval jediný a výlučný dôvod, pre ktorý bolo v spore rozhodnuté v jeho neprospech.

33. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že v dovolaní absentuje také vymedzenie právnej otázky, od vyriešenia, ktorej reálne záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu; v dôsledku čoho prípustnosť dovolania žalobcu z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nevyplýva.

34. Na základe uvedeného najvyšší súd uzatvára, že vzhľadom k tomu, že dovolateľ nevymedzuje právnu otázku relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, teda dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom podľa § 432 CSP, dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

35. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie v časti namietajúcej vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP je síce prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je prípustné. Vzhľadom na uvedené dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

36. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

37. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.